

PRÆDIKEN TIL MARIA BEBUDELSE ORDINATION 25.03.12

Teologen og idehistorikeren Johannes Sløk var gennem hele sit liv og sit forfatterskab optaget af, hvad det vil sige at være menneske. Det skrev han et hav af bøger om. Han tumlede om nogen med sin egen eksistens.

Det er ikke altid let at tumle med de store spørgsmål i livet, og hvis man dertil har et eksistentielistisk udgangspunkt og samtidig har anlæg for sortsyn, kan det godt virke som et projekt med skæbnesvangre konsekvenser.

Sløk var gennem sit lange forfatterskab og liv altid midt i et kæmpe udredningsarbejde, der kort fortalt går ud på, at finde sig selv – og i denne søgen dermed også finde sin Gud. – Måske!

Sløk har flere gange sagt, at han aldrig har været et særligt religiøst menneske, han hadede salmer og syntes, at ritualerne i kirken kunne virke noget anstrengt og lidt for programmatisk og småborgerlige

Hvad han ville sige til Marias lovsang, ved jeg ikke. Måske ville han bruge titlen på en af sine bøger til – lidt krukket - at gå til modangreb på Marias fromhed og udbryde: ”Herre! Giv mig mere vantro!”

Men som sagt: Vi ved det ikke. Men apropos vantro, så er det vel ikke det ringeste at have med sig i sin udforskning af tilværelsen. Når Maria og mange andre med hende udbryder lovsange og lovprisninger af vor Herre og alle hans fortræffeligheder, kan det engang imellem være en befrielse med en fræk dreng eller pige i klassen. En der beder os om at klappe hesten og ikke være så kække og faste i troen. – Som f.eks. Sara, der lo og ikke brød ud i lovsang, da Herren viste sig for Abraham og fortalte, at Sara skulle føde en søn.

Og selv om Sara året efter måtte erkende, at den var god nok, var hun stadig den frække pige i klassen.

Men det skal ikke handle om Sara. Det skal handle om, at selv om vi skal prise livet og Gud for det storslåede, vi er blevet skænket, så ved vi også, at livet ikke altid er så enkelt.

For det kan jo ramle livet og troslivet. Og det gør det for os alle. Og så er det et eller andet sted vel bedre at have tvivlen, anfægtelsen og sågar vantroen med i bagagen. Har man ikke har det, kan det gå helt galt, den dag livet virkelig ramler.

Og nu er det sådan, at det faktisk gik rigtig galt for Maria gentagne gange: Først blev hun gravid udenfor ægteskab, så fik hun den skræmmende besked, at det barn hun skulle føde var Guds egen søn.

Siden måtte hun gå så gruelig meget igennem med denne Guds Søn: Han blev væk for forældrene i Jerusalem, han forlod sin fædrene by for at vandre rundt i landet og samle en kreds af udvalgte omkring sig.

Og til slut stod hun der ved korset og så ham dø væk fra hende.

Alt dette måtte hun som mor tage imod. Gad vide om hendes lovprisning af Guds store gerninger, som vi har hørt Lukas fortælle om i dag, havde stået ved magt, hvis hun allerede dengang var kommet til klarhed over, hvad der siden hen skulle ske.

Nu kunne hun ikke se frem. Hun kunne kun gøre ét i sin tilstand som vordende mor til gæsten fra det høje: Bøje sig og tage imod og prise den Gud, som siden hen viste sig at være det barn, hun selv lagde krop til.

Og måske blev hun dér ved korset, hvor yndlingsdisciplen bliver hendes søn og hun hans mor, mindet om, at de store ord, hun priste himlens og jordens skaber med efter undfangelsen, faktisk passede på hendes dreng, ham der nu hang på korset?

Det hun priste Gud for i sin lovsang, var jo det han gjorde: Splittede de hovmodige i deres hjertes tanker; styrtede de mægtige fra deres egne selvbestaltede troner, ophøjede de ringe i verden, mættede de sultne med gode gaver og sendte de rige tomhændet bort.

I ham blev Det gamles Testaments tale om frelse til virkelighed. Ved at han tog vores verden på sig ved at blive en del af den, har vi sammen med Maria fået mulighed for at se Gud fra et nyt perspektiv:

Vi skal ikke gøre os til, vi skal ikke gøre os til guder og herskere. Ved at se på Gud i sin menneskeskikkelse, er vi blevet sat endelig fri. Vi behøver ikke at realisere os selv og alt det, der er vores, for at blive til hele mennesker.

Han har nemlig gået vejen for os på grænsen, ja endda over grænsen ind i dødens rige. Gud blev så meget menneske, at han døde af det.

Skal vi så blive som ham? Nu er vi jo ikke Gud – men alligevel giver det mening at sige, at vi skal følge ham så langt som hans projekt pegede frem mod: Vi skal være mennesker, og på den måde lever vi i efterfølgelse af ham, der var og er vores Gud ved selv at blive et menneske.

For er det ikke det, der er et kristent menneskes livsprojekt: At søge eksistensen, blive et menneske med alt hvad det indebærer? Ikke af os selv, men i kraft ham, der var, er og bliver vores Gud!

Jeg tror det – og hvad indebærer det liv? Det indebærer det hele, glæden og sorgen, fryd og smerte. Det indeholder både Langfredags dødsangst og Påskemorgens fornyende tro på, at kærligheden overvinder alt.

Men ingen Påskemorgen uden Langfredag. Som én sagde det for nyligt: "Livet kan gøre ondt, det skal gøre ondt, og det gør ondt". Men der er mere at sige, og derfor tilføjede han da også: "Men hvis det gode ikke er slutfacit, så gider jeg ikke mere!"

Hvis det gode ikke er slutfacit, så gider jeg ikke mere! – Var det ikke også det budskab, som Marias dreng forkyndte, da han som voksen gik ind til sin død?

Der var mere at sige – livet gjorde ondt på ham og på alle andre. Her var der ingen skjulte dagsordener om, at smerten var ligegyldig. Og alligevel var hele hans virke og gerning båret af, at det gode liv, kærligheden og opstandelsens virkelighed lå som et slutfacit, lå som et underliggende faktum under det hele!

Han gjorde sin egen historie til vores. Og her hører Maria med, så det skulle da bare mangle, at hun bryder ud i skønsang, når ordet er ved sætte sig fast i hendes og vores kød.

Maria blev på en måde ordets eller Guds udvalgte, da Gud besluttede sig for at fortælle sin historie for os i tiden. Og ved at fortælle sin egen historie, som indtil da kun var tilgængeligt i myternes sprog, kunne Gud endelig etablere kontakt til vores historie.

Da Gud fortalte sin historie smeltede den helt og holdent sammen med menneskers historie, Marias, Josefs, de første disciples og alle andre, som sidenhen kom til.

Gud brød ind i Marias verden og dermed i vores verden. Og fra da af er det muligt for at bryde ind og stjæle Guds historie, tilegne os den, den ligger så at sige frit fremme, vi kan kalde den vores, fordi den smelter sammen med hver eneste menneskehistorie.

Noget af det stærkeste ved den historie er, at den river os ud af vores travle dagligdag. Her i kirken kan vi med god samvittighed læne os tilbage, slappe af og lytte til ham, der kender os så godt. Det gør han, fordi han blev menneske.

Ja, han var nødt til at komme helt ind i vores liv for selv at vide, hvad det betyder at leve, elske og dø som et rigtigt menneske. Han kunne måske ikke selv holde adskillelsen ud, han savnede os, havde brug for os, som vi har brug for ham.

Gud giver os ro – giver os lov til ikke altid at skulle klare det hele på egen hånd. Han forlanger ikke CV'ere og evalueringsskemaer. Vi får lov at være rigtige mennesker i selskab med ham.

Slap dog af! Lyder det fra Gud. Slap af og hvil i, at du ikke behøver at gøre alt selv for at blive lykkelig. Du skal ikke altid søge og lede, for du er fundet, du er set, for jeg er kommet til dig, har fundet dig og har fundet dig værdig. Du er elsket og skal ikke selv opfinde kærligheden og meningen. Den er givet dig med livet! Den er givet af ham, der blev født af Marie, døde på korset og opstod påskemorgen.

Amen.

Jesper Hougard Larsen

Skt. Knuds Kirke & Gråbrødre Klosterkirke

Flygtninge-indvandrerpræst